

[Kristen Amby.]

Grundene til, at det dengang gik saa galt, var, at man ydede meget store kontante Tilskud til rent private Foretagender; det er der jo ingen Mennesker, der tænker paa at ville gøre i den nuværende Situation.

Det Spørgsmaal, der blev rejst ved første Behandling, var, om man, ud over hvad Loven indeholder, skulde have en strengere Bestemmelse for Anerkendelse af en Boligforening og dermed for at yde Laan op til Maksimumsgrænsen 97 pCt. Nu gør jeg opmærksom paa, at Hovedloven af 1938 indeholder overmaade udførlige og strenge Betingelser for; hvornaar en Boligforening kan blive anerkendt, Betingelser i Retning af Ledelse, Funktionærer o. s. v., o. s. v., og det, man med Rette frygtede for, saaledes som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen først gjorde opmærksom paa, var, at man ud over disse Bestemmelser var kommet ind i en Praksis — hvad vi i alt Fald fandt Anledning til at søge at komme til Klarhed over — gaaende ud paa at hindre Dannelsen af nye Selskaber, hvis de ikke havde nogle nærmere, af Administrationen bestemte Karakteristika. I saa Henseende gjorde særlig to Krav sig gældende. For det første skulde de have en vis Størrelse og en dermed sammenhængende Erfaring, og dernæst skulde de fortsætte med Byggeriet, det maatte være kontinuerligt Byggeri, disse Selskaber skulde give sig af med. Jeg har aldrig været i Tvivl om, at dette ikke har været Lovens Mening, og derfor glæder det mig, at vi igennem Samarbejde med Ministeren er naaet til at udtrykke klart i Betænkningen, at dette ikke er Meningen. Særlig lægger jeg Vægt paa, at det ikke er en Betingelse for Ydelse af Laan til en Boligforening, at den driver kontinuerlig Byggeri, og dernæst, at det heller ikke skal være noget stort Selskab. Det vil altsaa sige, at der kan ydes Laan til en Boligforening, der henvender sig til en begrænset Kreds af Personer eller kun har en begrænset Opgave.

Naturligvis maa man gaa ud fra, at der fremtidig vil blive administreret med al Forsigtighed, og for øvrigt minder jeg om, at Statslaan paa op til 97 pCt. kan jo slet ikke ydes uden Kommunens Anbefaling af de Boligforeninger, det drejer sig om; derigennem har man en afgørende Garanti, idet Kommunen ogsaa skal staa inde for Laanene. Jeg takker den højtærede Minister, fordi det nu klart er blevet udtrykt, at der ikke er nogen monopoliserende Tendens i denne Lovgivning, men at de Borgere, der ønsker at danne en Boligforening,

kan komme i Betragtning, naar visse i Loven fastsatte Betingelser opfyldes.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale mit Partis Medlemmer at stemme for det stillede Ændringsforslag.

Valdemar Sørensen: Ogsaa jeg takker den højtærede Indenrigsminister for hans Deltagelse i de Forhandlinger, hvor vi drøftede det af mig ved første Behandling rejste Spørgsmaal om en mulig Monopolisering af det sociale Boligbyggeri, og tillige takker jeg Ministeren for hans Medvirken til det Resultat, vi naaede.

Jeg er naturligvis efter alt, hvad der er gaaet forud, hjertelig enig med det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen i, at en Monopolisering ikke bør tilstræbes af Hensyn til de Boligselskaber, der ikke driver kontinuerlig Virksomhed, og det er nyttigt, at det bliver sagt, fordi man var lidt skeptisk over for, om man skulde anerkende saadanne Selskaber. Nu er det altsaa bragt ud af Verden, saadan at Kredse af Personer, der har et begrænset Formaal med deres Byggeri, kan anerkendes som socialt Boligselskab, hvis de underkaster sig Lovens Bestemmelser, og naar de efter Ministerens Skøn i deres Organisation og Personel giver tilstrækkelig Garanti for Behandlingen af de Laan, som Staten yder dem; men til syvende og sidst er Kærnepunktet i det Spørgsmaal, jeg rejste, ikke løst hermed. Dette gik nemlig ud paa, hvorvidt man tilstræbte en Monopolisering af det sociale Byggeri i København, og jeg gaar ud fra, efter alle de Forhandlinger, vi nu har ført, at vi ogsaa paa dette Punkt kan nære Tiltro til, at den højtærede Indenrigsminister har den Overbevisning, at Loven, ogsaa hvad dette Spørgsmaal angaar, maa administreres som en aaben Lovgivning, for saa vidt man altsaa møder med de tilstrækkelige Garantier: Formaal, som kan anerkendes, og Underkastelse af de Bestemmelser, som findes i Loven.

Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning om det andet Spørgsmaal, vi har talt om, men ikke formuleret i Ændringsforslag, nemlig Spørgsmaalet om Udlejning af Lejligheder, byggede til børnerige Familier, til Udlejning ogsaa til Familier med kun 2 Børn i Stedet for de 3, der forlanges i Loven. Udvalget har lagt nogen Vægt paa det, fordi det er oplyst for os, at der staar en Række af den Slags Lejligheder ledige, navnlig i Parcelbebyggelser, Rækkehusbebyggelser, og vi ansaa det for urimeligt, at man under en stram Boligitstand som den, vi nu lever i, lod denne Ledighed ude